

Interpellationen nærmest har været rettet paa. Hvad Systemets Udførelse angaar ved jeg ikke, om man med Rette kan bebrejde Politiet noget. Men skulde der være noget, der kunde klages over, er det indlysende, at det ikke kan rettes ved en Kommissionsbehandling men kun ved Raavisning og eventuelt Paataale af de enkelte Tilfælde, hvori man mener, at der skulde være begaaet Fejl. For saa vidt man tænker paa Regulativet af 1877, kan der jo naturligvis rejses Spørgsmaal om Hensigtsmæssigheden af dets forskellige Bestemmelser, og om, hvor vidt der kunde være Grund til at foretage en eller anden Forandring deri. Men dette betragter jeg som Spørgsmaal, der ere af alt for ringe og alt for lokal Betydning til, at der er Grund til at lade dem behandle i en Kommission, saa meget mere som jo Politiloven for Kjøbenhavn vjær Bejæ og veger hen paa den Maade, hvorpaa disse Spørgsmaal skulle forhandles, idet det omtalte Regulativ skal gives og altsaa ogsaa forandres af Justitsministeren efter Forhandling med Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Politidirektøren. Jeg kan derfor i det hele taget bevare Interpellationen derhen, at jeg ikke kan finde Grund til under de nuværende Forhold at skrive til Nedsættelse af en saadan Kommission som den, der omtales i Forespørgselen.

Formanden: I Overensstemmelse med Forretningsordenen ere ærede Medlemmer berettigede til at forfølge Interpellationen, saafremt det ønskes, og jeg giver Ordet til 3dje Landstingsmand for 7de Kred, der har begært det.

Bjerre: Det er vel ikke Skik og Brug ved en Interpellation at komme ind paa lange Betragtninger, og jeg skal derfor ogsaa fatte mig ganske kort. Det kan vist betragtes som afgjort, at for Nutidsstater vil det være af selvstændig afgørende Betydning at faa afgjort, om de Foranstaltninger, der gaa ud paa tvungen Indstrøring og tvungen Visitation, virkelig i en betydelig Grad bidrage til at hemme disse syfilittiske Sygdomme. Thi ganske vist gives der jo ogsaa dem, mange eller saa — jeg ved det ikke — som sætte det moraliske Hensyn i den Grad, over alle de andre, at det for dem er det ene bestemmende, og man vilde tage fejl, hvis man mente, at det var blot nogle enkelte Kristne, maaste de mest bornerte, snæversynede eller fariseiske og hjerteløse, som betragtede enhver illegitim Forbindelse som en stor Forbrydelse, der selv for den mindst skyldiges Vedkommende fortjente den

højeste Straf, altsaa Mennesker med et snævert Blik og et haardt Hjerte, om jeg saa maa sige. Jeg skal tillade mig ved den højtærede Formands Tilladelse at oplæse en Udtalelse af den belgiske Nationaløkonom Emil de Lavaley, som om denne Sag udtaler sig paa følgende Maade: „Gav den regulerede Prostitution en lige saa stor Garanti mod Sygdommens Udbredelse, som den bevislig er illusorisk, saa vilde jeg dog ikke have den for den Pris, thi jeg sætter vor Dyrigheds Værd, vore Værgers Værdighed, Værfngt for Ret, Retfærdighed og Moralitet hundrede Gange højere end den Sikkerhed, man mener at kunne nyde mod Sygdommens Udbredelse“. Det er jo en af Verdens berømteste Videnskabsmænd, en af de mest gennemdannede og mest gennemhumane Mænd, som Verden har kendt; og naar han har en saadan Anskuelse, kunne ogsaa andre være befendte at have den. Og jeg mener ganske vist ogsaa, at selv om man nok saa levende erindrer, hvor forfærdelig den Sygdom er, som der her er Tale om — og ikke mindst forfærdelig, fordi den kan overføres og gaa i Arv til uskyldeige — skal man dog betænke sig vel, inden man fordømmer dette Standpunkt, saa meget mere som det er ikke let at bevise, om ikke netop meget af det, der kan tage sig ud som rigoristisk Hjerteløshed, kommer fra Folk, der dog, naar det kommer til Stykket, i Virkeligheden mere end andre ville bidrage til, at man endelig kan faa brudt denne forfærdelige Sygdom og komme ud af al denne Glendighed. — Men de allerfleste Mennesker ville ganske sikkert ikke stille sig paa dette Standpunkt og lade det moraliske Hensyn være det aldeles dominerende, og jeg betragter det som haabløst at faa dem ind paa denne Tankegang. Hvis det derfor var selvstændig afgjort, at den reglementerede Prostitution, den tvungne Indstrøring og tvungne Visitation, ere Foranstaltninger, der i betydelig Grad hjælpe paa det sanitære og hygiejniske Omraade, maatte efter min Mening denne Sag en Gang for alle betragtes som afgjort, og hvis den reglementerede Prostitution alligevel blev affattet, f. Eks. her i Danmark, vilde det hidrøre fra en Sammenhæng med forskellige andre Spørgsmaal, vedrørende Socialdemokratiet, Kvindemanicipationen eller andre politiske Spørgsmaal; men det vilde ikke i den Retning blive en Afgørelse for Sagens egen Skyld. Men jeg tror rigtig nok ikke, at man kan sige, at Spørgsmaalet er saa afgjort, som den højtærede Justitsminister syntes at mene; thi det er dog vistnok en Rendsgerning, at rundt omkring i den civiliserede Verden bliver der